

[Knud Jespersen.]

Man kan jo godt holde mange taler om, at den økonomiske situation skal løses, og man gør det med den gammelkendte medicin, selv om man ved, at alle eksperter absolut og ubetinget siger, at det vil ikke gavne noget. Det vil skade en hel del. Det vil ikke løse problemerne omkring betalingsbalanceunderskuddet, der næsten er identisk med den belåning af kapitalværdigevinster, som man har i vores land. Det vil ikke klare noget i det samlede hele. Det, vi gør, og det, hr. Per Hækkerup også sagde, det var — ud over at behandle dette lovforslag — at så skal vi tage stilling til, hvad der er sket bag nedrullede gardiner, hvor man har hele eller halve eller helt forskellige forklaringer.

Dagbladet Aktuelt skriver i dag, at forliget hænger i en tynd tråd. På den anden side erklærer statsministeren, at det, der er sket, i virkeligheden er det samme, som regeringen har villet hele tiden, bare på en noget anden måde.

Når man taler om bunden opsparing, ja, så er det jo rigtig nok, at avislæsere kan sætte sig ind i, hvad det er, man har siddet og lavet i nattetimerne, men der er ingen, der har garantier for, at det er rigtigt, hvad der står i disse aviser, eller om man fastholder det. En sådan bunden opsparing har jo også den bagdel, at den vender den tunge ende nedad, for de, der har de laveste indtægter, har den højeste skattepligt, og de, der har de højeste indtægter, har den laveste skattepligt. Der findes mange med nul, og vi har peget på de 17 mia kr. der ikke bliver beskattet.

Hele denne side af sagen tager man ikke med. Man er indstillet på at give et par milliarder kroner til erhvervslivet. Hvem vil få mest her? Det vil ØK, og det vil olie- og benzinselskaberne, som ikke gør sig den ulejlighed at svare skat, det vil en række af dem, der i forvejen unddrager sig beskatning. Og hvad er motivet til, at de skulle have denne statshjælp? Ja, motivet er, at så vil det være omkostningsdæmpende.

Jeg tror ikke, man har ret til at sige vrøvl i en sådan forbindelse, men hvis det var sket under en nationaløkonomisk debat, ville man simpelt hen have sagt, at magen til makværk var ikke set, fordi det, alle må erkende, er, at skulle vi ud fra pristalsberegningen i januar 1971 og til i dag have haft

en effektiv regulering af lønningerne, så skulle man have haft 5 kr. og 3 øre mere i timen i gennemsnit. Man har 3 kr. og 20 øre mere, det vil sige, at man er ca. 2 kr. bag efter pr. time. Så stiger priserne uafbrudt, og så vil man vurdere ud fra decembertallet og give en regulering til lønmodtagerne i marts. Igen er vi et par måneder bagefter; det betyder, at til stadighed vil lønmodtagerne oparbejde et lønfterslæb. Og så står man sandt for dyden her og erklærer, at nu må man takke socialdemokratiet, fordi de tappert har gennemført, at regeringen ikke lagde sig på dyrtidstillægget.

Det er virkelig en søgt undskyldning. Nej, det, der er beviser for i denne sag — og det vil jeg gerne understrege over for regeringen — er, at denne regering har bevist én ting: at selv om man ikke har et flertal, så kan man godt have magt. Og det var noget af det, vi sagde til socialdemokratiet, dengang I spillede magten i hænderne på venstre-regeringen, at man kan godt regere med en mindretalsregering. Dengang sagde I, at det kunne man ikke. Nu viser den nuværende regering og dens leder, statsminister Poul Hartling, at man ikke alene kan regere, men at man også kan regere med det store socialdemokrati. Det er ganske interessant at se, hvordan man har kunnet bruge tugtens ris, sådan at I simpelt hen forvandler jer. Under en mindretalsregering siger I: vi kan ikke gennemføre den økonomiske politik, vi har besluttet, og nu kan I altså komme og sige: men venstre-regeringen kan gennemføre væsentlige dele af den.

Jeg anser det for en historisk tragedie og en historisk fallitbetræftelse på, at man i virkeligheden ikke har andre tanker end at søge at administrere det kapitalistiske samfund. Nu bliver det altså som støtteparti for venstre, nedskæringsregeringen, det bliver til tonerne af, at man sparer 1.500 mill. kr. Hvor sparer man dem? Hvem tager man dem fra? Ja, man tager dem stadig væk fra dem, der er dårligst stillet, det, socialdemokratiet har kritiseret ved åbningsdebatter her, og man giver til arbejdsgiverne over denne statsfinansiering.

Vi kan på ingen måde medvirke hertil. Det er ikke den store kapital, der mangler tilskud — det kan da ikke siges tit nok — det er i virkeligheden alle de ganske almindelige mennesker. Det er uddannelsesområ-